

STEPPING OUTING

- på egne ben -

OSLO
NYE

Fra venstre: Dag Vågsås, Thea Stabell, Per Horn, Tine Schwab, Wayne McKnight

23g057624

STEPPING OUT

- på egne ben -

Av Richard Harris

Oversatt av Elisabeth Thams

Regi THEA STABELL
 Scenografi PER HORN
 Koreografi WAYNE McKNIGHT
 Kostymer TINE SCHWAB
 Sminke/parykker MIKKEL STØLEN
 Lyd ERLING JØRGENSEN
 Musikken arrangert av ROY HELLVIN
 og innspilt av teatrets musikere
 Regi- og koreografisk assistent DAG VÅGSÅS

I ROLLENE:

Mavis KJERSTI DØVIGEN
 Mrs. Fraser SOSSEN KROHG
 Lynne INGRID VOLLAN/KARI LAILA THORSEN
 Dorothy SISSEL SELLEÅG
 Maxine MARIT SYVERSEN
 Andy BENTINE HOLM
 Geoffrey ARNE AAS
 Sylvia KARI-ANN GRØNSUND
 Rose RAYA BIELENBERG
 Vera ELI-ANNE LINNESTAD

Handlingen foregår i en kirke i Nord-London.

1 AKT.

1. scene Ca. kl. 20.00 om kvelden
 2. scene En måned senere ca. 19.45
 3. scene En måned senere ca. 21.00
 4. scene En måned senere ca. 19.40

2 AKT.

1. scene En uke senere ca. kl. 20.00
 2. scene To uker ca. 21.00
 3. scene To uker senere ca. 20.00
 4. scene Tre uker senere ca. 20.00
 5. scene Tre uker senere, aften

Inspisient Tom Andersen
 Sufflør Birgitta Bjørnstad
 Rekvisitter Karina Buchanan/Aksel Mohn

Richard Harris

RICHARD HARRIS

som har skrevet komedien «Stepping out — på egne ben», var også ansvarlig for film-manuskriptet til den norsk-produserte suksessfilmen «Orions belte». Men lenge før den ble spilt inn, hadde Harris skaffet seg et navn innenfor engelsk teater, TV, film og radio.

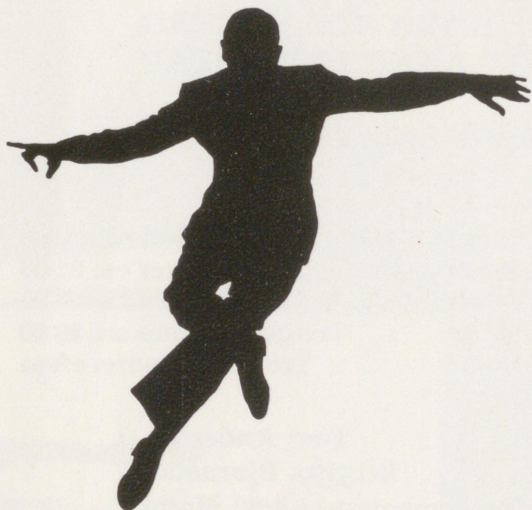
Etter å ha tjenestegjort i Royal Air Force i etterkrigsårene, debuterte Harris med et TV-stykke i 1959 mens han skrev reklame- og sangtekster for et kjent grammofonselskap. Det ga støtet til at han ble forfatter på heltid.

Richard Harris, som er i begynnelsen av 50-årene, vokste opp i engelsk middelstand. Faren var ansatt i politiet og familien holdt tilhuse i Shepard's Bush i den vestlige del av London. Med større inntekter bor nå Harris litt lengre ut i samme distrikt. Han er gift med en skuespillerinne, som indirekte ga ham oppslaget til «Stepping out - på egne ben».

Hun hadde begynte å trene sammen med den lokale steppgruppen for å holde kondisjonen vedlike, og etter en av de første leksjonene bad hun ekte mannen være med og følge treningen. «Du kommer til å bli inspirert til å skrive en komedie» hevdet hun — og fikk lykkelig rett.

«Stepping out — på egne ben» traff det store publikum hjemme i London-teatret Duke of York's, der det fremdeles spilles. Ikke minst etter at stykket fikk avisen Evening Standards ettertraktede pris som beste engelske komedie 1984. I premissene for prisen stod det bl.a. at folk kjenner seg igjen i denne komedien. Noen husker egne feilsteg, ser sine drømmer realiseres på scenen og forhåpningene om et annet liv andre steder.

Richard Harris hevder at han heller skriver om en gruppe mennesker enn om enkeltindivider. Særlig gjelder det kvinner, som han mener er både mer fullstendige — og kompleksfylte enn menn. Hva nå det egentlig betyr!

STEPPING

De fleste folkedanser inneholder elementer som minner om stepp. Men stepp slik vi kjenner formen er eltet i en amerikansk kulturell smeltedigel med synlige røtter i europeiske og afrikanske danser.

Farvede dansere har alltid behersket steppingen best, og de dyrket kunsten i Harlems mange varieté-lokaler fra begynnelsen av århundreskiftet. Det opptrådte «farvede» steppdansere også utenfor negerkvarterene, men det var hvite utøvere som ble sminket som negre, når de steppet i vaudeville-forestillinger og de såkalte minstrelsshow.

Med jazzen fikk steppekunsten et veldig oppsving i USA, fordi det er den eneste danseform hvor lyd i tillegg til bevegelse gjør det hele mer komplisert og krevende. Du skal ikke bare sees, du skal også høres — og høres riktig.

I Harlem, der steppen hadde sin høyborg i 1920-årene, oppstod det ville stepp-dueller på gatehjørner og i danselokalene. Og så fulgte i tur og orden steppens seiersgang i utallige store Broadway-show med hele rekker av ballettdansere av begge kjønn som tilførte dansen både eleganse og sexappeal. Hvem glemmer vel de berømte Rockettes i Radio City Music Hall, som med sin presisjon — også i steppingen — er uovertrufne i sin genre!

Stepp i Hollywood-filmene bragte formen for alvor ut til hver avkrok i verden via dusinvis av film-musicals med overdådige opptrinn og steppende og dansende artister i de utroligste situasjoner. Ginger Rogers og Fred Astaire — særlig den siste — står i en suveren særklasse — sementerte oppfatningen om at stepp er noe livsbejaende, feiende flott — og uhyre krevende. Paret fikk følge av andre ypperlige steppere — Gene Kelly, Eleanor Powell, Ann Miller, Donald O'Connor og ikke minst Sammy Davis jr. — alle med en høyt utviklet koreografi, ofte signert Busby Berkeley.

Så gikk det endel år med synkende interesse for stepp. Det skyldtes nok manglende rekruttering og at de gamle stjerner hadde satt steppeskoene på hyllen. Men enkelte musical-forestillinger har beholdt steppnumre som avledende dansinnslag i forestillingene. «42nd Street» f.eks. Først med en ny versjon av George Gershwins «Funny Girl» med tittelen «My one and Only» ble steppingen med ett slag igjen populær. Årsaken var nok først og fremst at en av de medvirkende, Charles «Hony» Cole brillierte med en fantastisk solo, en prestasjon som han fikk Tony Award-prisen for i fjor. Og den som har sett filmen «Hvite netter» fryder seg, også over den farvede Gregory Hines med enestående stepping — ikke i kjole og hvitt — men faktisk med klampesko. En formidabel prestasjon.

STEPPING PÅ NORSKE BREDDE- GRADER

har egentlig bare forekommet på varieté- og revyforestillinger i årene før første verdenskrig. Som regel var det utenlandske eksekutører som hadde erhvervet seg en teknikk som virket imponerende. Enkelte ganger inntok også steppdanserne gulvet på de større restaurantene og underholdt publikum i sene nattetimer.

Både Chat Noir, Hjorten i Trondheim og Dovrehallen i Storgaten satset fra tid til annen på stepping som danseinnslag i forestillingene. Av og til med solister, men det var til syvende og sist ballettpikene som fikk stå for klakkingen på scenegulvet i større og mindre opptrinn. Den som dengang hadde radio kunne legge øret inntil «tuten» og høre steppdansen og de taktfaste slagene, når det var revyoverføringer fra Chat Noir og Bygdøy Sjøbads sommerteater. Dengang fantes ingen muligheter til redigerte radio-programmer.

I førkrigsårene hadde Norge forresten ett av verdens ledende par i steppdans — tvillingene Rocky Twins, født Roschberg. De opptrådte som stjerner i mange av de mest berømte varietéer og nattklubber i USA. Deres navn lyste med store neon-bokstaver utenfor inngangene, og kresne

publikummere snakket med ærbødighet om deres prestasjoner. Selvfølgelig var de også med i flere Chat Noir-revyer.

Et annet brødrepar som steppet friskt og elegant het Thorleif og Tutte Lemkow, — en tredje bror var også med i noen år. Trioen startet dessuten en steppeskole som samlet mange lærevillige elever.

Men den de fleste her hjemme husker er Frank Robert. Han var selvlært, som han selv ynder å fortelle, men tok et kursus i stepp på «Star School of Dancing» i Ingeniørenes Hus... Han var ingen dårlig steppdanser i tillegg til at han hadde en masse charme.

Andre som hadde sterk venerasjon for stepping som kunstform var danseren og koreografen Monrad Misje, Ronnie Klaveness og ikke å forglemme Kitty Marie Johansen — senere Strøm — og Elsa Ramberg, som hadde mange finesser å lære bort. Vi glemmer heller ikke Main Kristoffersen som har bidratt til å holde liv i stepping og steppeundervisning.

Hva med stepping i dag?

En ung mann holder heldigvis denne form for scenisk underholdning i hevd — Dag Vågsås, som har trenet og trimmet dem som er med i «Stepping out — på egne ben». Måtte mange følge i hans ... steppespor!

Frank Robert med Chat Noir-balletten i 1941.

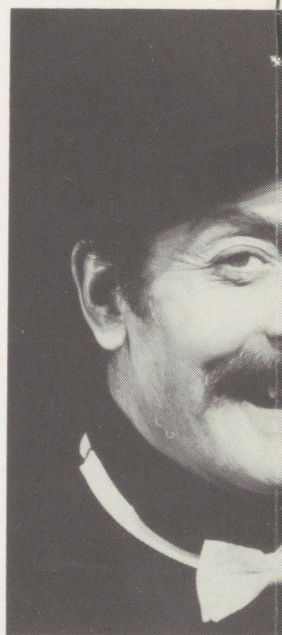
Eli-Anne Linnestad

Marit Syversen

Kari Laila Thorsen

Arne

Sissel Sellæg

Ingrid Vollan

Sossen Krohg

Bentine Holm

Aas

Raya Bielenberg

Kari-Ann Grønsund

Kjersti Døvigen

GRUNN- LEGGENDE FOR STEPPING

Foruten kondisjon og rytmesans kreves det også en såkalt «steg-hukommelse», hvis man vil lære å steppe noenlunde ordentlig. I tillegg forlanges også en treningsaktivitet så å si daglig om man har for øye å nå en skikkelig standard, hevder ekspertene, som sammenligner steppetrening med de fingerøvelser pianister og fiolinister driver med hver eneste dag.

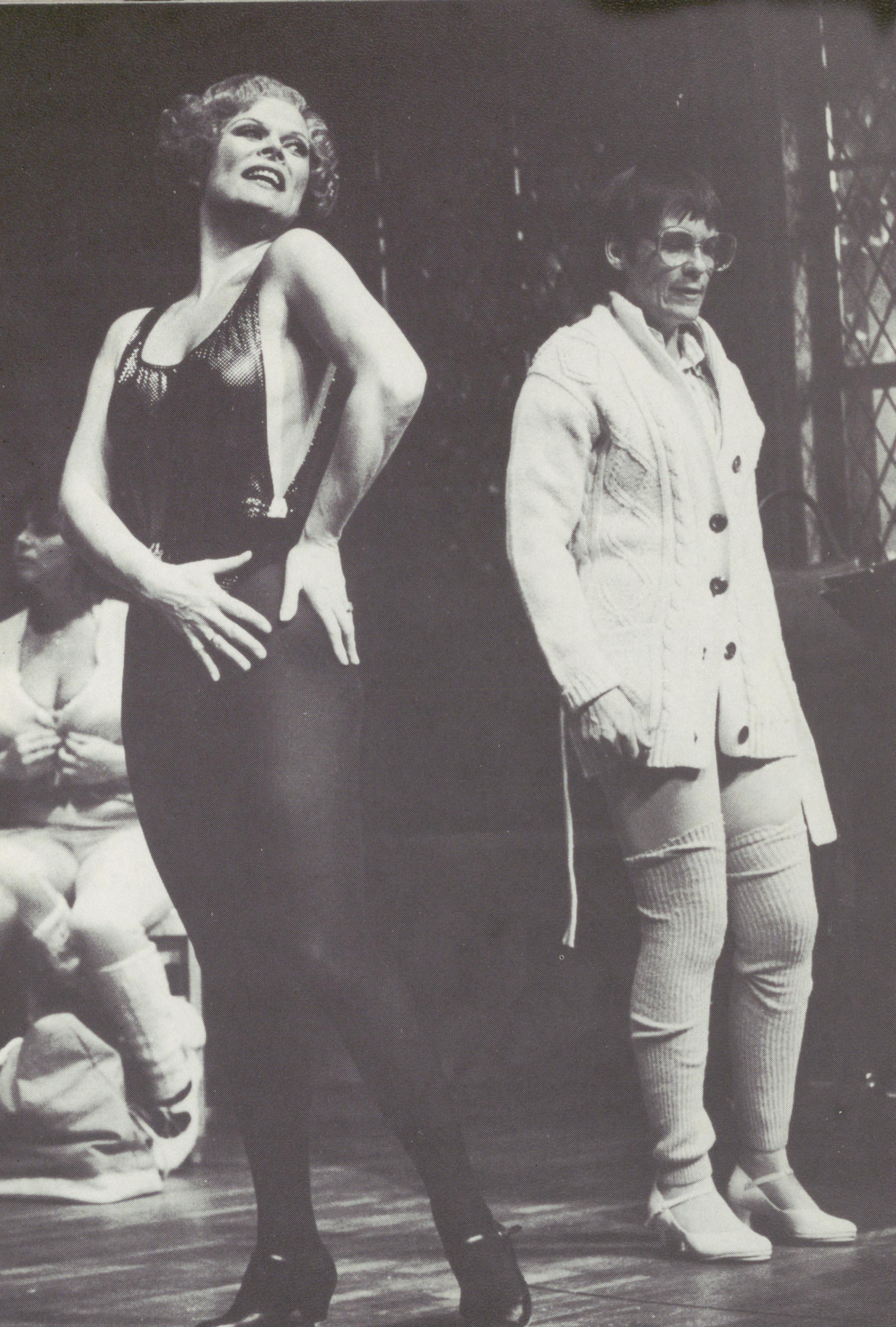
Men de understreker også betydningen av å ha talent for stepping. I «Stepping out — på egne ben» har skuespillerne drevet steppetrening i flere måneder, men det er ikke forutsetning eller krav om at de skal være profesjonelle dansere.

Steppedansen har grunnleggende steg og kombinasjoenr. Her er noen av de viktigste:

- BUFFALO betyr på danse-språket «fire». D.v.s. at man slår fire slag — et med venstre tå og tre med høyre.
- SHUFFLE er å steppe med tåen opp og ned. Kombinasjonen Buffalo-Shuffle betyr «fem slag».
- CRAMP ROLL er når man i rask rekkefølge slår tærne vekselvis med helene på gulvet.
- TAP SPRING heter «oppslag» med hopp på samme fot slik at man kommer ned på tærne.
- TIME STEP er en kombinasjon med flat fot - hel fot, tå og hopp.

BJØRNEBOE-STYKKE SOM ROCKE- MUSICAL

Forfatteren Jens Bjørneboe er «in» igjen og på Centralteatret presenteres hans tidligere «Til lykke med dagen» som rocke-musical!

Det er Sigve Bøe som har omarbeidet skuespillet gjennom å aktualisere innholdet til våre dager og kleddet det i musicalens form.

Musikken er spesialkomponert av Anne Grethe Preus og Halldor Krohg med tyngden på moderne ekspressiv rocke-musikk, der synthesisere og trommemaskin sammen med akustiske instrumenter danner grunnlaget for lysbildene. I sangnumrene tas det i bruk så forskjellige stilarter som tango, country, tolvtone rock og ballader uten at dette derved blir uensartet musikk. Anne Grethe Preus er den syngende gjennomgangsfigur og den dansende gjennomgangsfigur er en nyutdannet danser fra Den Norske Opera, John Andersen. Han spiller fange nr. 613, som begår selvmord og dukker opp i hovedpersonen Tonnies fantasier og mareritt med dansen som uttrykksform.

«Til lykke med dagen» er fra Bjørneboes side ment som en kraftig kritikk av det dannede lovlydige borgerskap som bare ser på og ikke gjør noenting for at tidligere straffede personer skal finne veien tilbake til samfunnet. Men det er også et oppgjør med fengselsvesenet, bruken av isolasjon som disiplinærstraff osv. — like aktuelle spørsmål i dag som dengang Bjørneboe skrev stykket i 1964.

Hovedpersonen Tonnie spilles av Per Chr. Ellefsen og andre roller har Gard Øyen, Unni Evjen, Per Lillo-Stenberg, Helge Reiss, Terje Strømdahl, Gro Solemdal, Tor Stokke, Eva Opaker, Ulf Wengård og Øystein Selenius.

OSLO NYE TEATER

er en sammenslutning av Det Nye Teater og Folketeatret. Fusjonen fikk praktisk betydning fra og med 1. september 1959. Men det har vært regulær teaterdrift i denne bygningen siden 1929, da Det Nye Teater åpnet med hovedformål å være en scene for norsk dramatikk — fortrinnsvis nyskrevne stykker. Bak opprettelsen av teatret sto bl.a. forfatterne Peter Egge og Johan Bojer, som var misfornøyde med at norsk dramatikk ble spilt så sjelden på de andre teatrene i hovedstaden.

Teaterbygningen er tegnet av arkitektene Jens Dunker og Gudolf Blakstad. Den fremstod som et moderne arkitektonisk teater med elevatorscene — den eneste i Nord-Europa — som brukes flittig den dag i dag. Heisen har gjort det mulig å løse de mest krevende oppgaver, fordi skift av scenebildene kan skje i løpet av få sekunder. Det har publikum opplevet gjennom alle disse årene.

En lang rekke av våre ypperste scenekunstnere — også instruktører og scenografer — har utfoldet seg på dette teatret siden starten. Dets sjef har også tilhørt toppskiktet i vårt teater- og kulturliv. Etter Ingolf Schanche fulgte bl.a. Thomas Thomassen, Einar Sissener/Fridtjof Mjøen, Victor Bernau, Tore Foss, Axel Otto Normann. Senere Mentz Schulerud, Toralf Maurstad, Barthold Halle og den nåværende sjef Per Theodor Haugen.

Oslo kommune påtok seg å dekke endel av driftsutgiftene, da de to teatrene slo seg sammen. Disse forpliktelser har vært opprettholdt under den forutsetning at teatret selv spiller inn et visst antall kroner.

Fra og med 1985 er også Staten kommet til som bidragsyter. Den dekker 60% og Oslo kommune 40% prosent av et på forhånd godkjent utgiftsbudsjett.

Foruten å spille i Rosenkrantzgt. disponerer Oslo Nye Teater også Centralteatret, og Dukketeatret i Bymuseets lokaler på Frogner.

OSLO NYE TEATERS PERSONALE

ADMINISTRASJON:

Teatersjef
Intendant:
Økonomidirektør:
Sekretær:
Lønningskass.:
Bokholder:
Salgssjef:
Salgssekretær:

Arkivar:
Dramaturg:

INSTRUKTØRER:

Anne Karen Hytten
Kirsten Sørle

SKUESPILLERE:

Bente Børsum
Kjersti Døvingen
Unni Evjen
Kari-Ann Grønsund
Bentine Holm
Kjersti Holmen
Eli-Anne Linnestad
Sidsel Ryen
Aud Schønemann (Perm.)
Sissel Sellæg
Gro Solemdal
Marit Syversen
Ingrid Vollan
Per, Chr. Ellefsen
Johannes Eckhoff

MUSIKK:

Leder:
Konsulent:
Finn Eriksen
Karl Johan Helgesen
Leif Osen
Bjørn Jacobsen
Jan Henry Thoresen

TEKNISK ADMINISTRASJON:

Teknisk sjef:
Produksjonssjef:
Produksjonssekretær:

INSPISIENTER:

1. inspisient:
Tom Andersen
John Ellefsen

LYD:

SUFFLØRER:

Birgitta Bjørnstad
Kari-Laila Thorsen

REKVISITØRER:

Karina Buchanan
Tone Bøhle
Aksel Mohn
Laila Hauge (attributtmaker)

PÅKLEDERE:

Leder:
Inger-Marie Christensen
Marianne Forsberg

PARYKKMAKERI/FRISØRER/SMINKØRER:

Leder:
Marie Therese Cappello
Birgit Haugå
Mikkel Stølen

MALERSAL:

Leder:
Knut O. Solem
Bjørn Thomassen

SNEKKERVERKSTED:

Leder:
Frank Henie
Birger Thurn-Paulsen

SYSTUE:

Kostymesjef:
Leder:
Trude Bergh
Eva Danielsen
Solveig Høst
Birgit Johannessen
Sølvi Aarre

Per Theodor Haugen
Arne Christiansen
Inger Lise Bruu Heger
Marit Larsen
Reidun Asbjørnsen
Svanhild Kjærvik
Arne Dahl
Marit Nordli
Anne Winger
Odd Andersen
Esther Reiss

Knut M. Hansson
Sverre Holm
Trond Lie
Sven Nordin
Ivar Nørve
Helge Reiss
Finn Schau
Per Lillo-Stenberg
Tor Stokke
Terje Strømdahl
Karl Sundby
Ulf Wengård
Gard Øyen
Arne Aas

Roy Hellvin
Magne Amdahl

Per Horn
Harald Martin
Jacek Juniszewski

Bjarne Stensrud
Roger Fossum
Erling Jørgensen

Didi Stig

Liv Christensen

Sverre Norwalls

Knud Stern Møller

Helge Paltiel

Espen Østigaard

Grethe Wang
Lise Fjeld Sannes

LYSAVDELINGEN:

Lysmestere:

John-Henning Brekkli
Harald Haugen
Sverre Odd Horge
Espen Kreim

SCENEAVDELINGEN:

Overscenemester:
Scenemestere:

Carlos Bråten
Morten Arde
Jørgen Damskau
Trond Engebretsen
Dariusz Golofit
Bogdan Kolakowski
Willy Kreim
Edwin Lyberg

BILLETTLUKE:

Leder:
Odd Terje Lyngen
Astrid Hoel
Agnes Korsen
Ida Molvik-Hansen
Grete Sjaastad

GARDEROBE:

Leder:
Ebba Eikestad
Gerd Nygaard
Therese Olsen
Agnes Ruud
Turid Sørensen

RESEPSJON:

Kjersti Bernardi
Kari Midtsjø

KANTINE:

Leder:
Gerd Fjellanger
Elisabeth Odden
Unni Larsen

RENGJØRING:

Leder:
Deva Bozic
Solveig Bredesen
Helena Nesterow

VAKTMESTER:

BUD:

CENTRALTEATRET:

Lysmestere:

Scenemestere:

Sceneteknikere:

Rekvisitør:
Gardrobe: Leder:
Ida Nygaard
Liv Sørum
Vera Åsatun
Påklleder:
Bill.kasserer:
Rengjøring:

DUKKETEATRET:

Dukkespillere:
Kjersti Germeten
Anne-Lise Ruud
Ragnhild Wang
Teknisk ansvarlig:
Rengjøring:

CHAT NOIR:

Scenemester:
Scenearbeider:
Lysmestere:

Tore Heldal
Valter Nilsen

Finn Lewin
Bjørn Bergseth
Øivind Svarstad

Ellen Stenrud

Ellen Horne

Tone Arde

Marie Selnæs

Bjørn Iversen
Dubravka Peric
Jack Christiansen
Anita Christensen

Mari Alvim
David Siebert
Trond Sætre
John-Erik Jensen
Paul J. Valderhaug
Svein André Eriksen
Morten Andersen
Ingrid Aas
Mona Paley
Liselotte Egeberg
Carine Østerdahl
Anne Stabell
Ulla Aakre
Ingrid Berg
Magnhild Christensen

Stein Kiran
Knut Wiulsrød

Lars Rambøl
Reidun Melbye

Lasse Arde
Lars Petter Heinrichs
Niis Magne Kjus
Per Pedersen

Følg med til aller siste akt på Grand Hotel

Hvorfor gå hjem allerede? Kvelden er jo ennå ung. Teaterforestillingen har sikkert stemt ditt sinn til munterhet og gitt mersmak på nye opplevelser.

La derfor ferden gå til et av Grand Hotels spennende serveringssteder.

Som for eksempel:

Limelight Bar

Her er miljøet hentet fra de skrå bredder, og betjeningen er kjent for sin evne til å trylle frem de mest velsmakende forfriskninger.

Åpent kl. 15.00–24.00. Lørdag kl. 16.30–24.00.

Søndag stengt.

Grand Grill

Stedet for et utsøkt måltid i fredelige omgivelser. Samtalen går uforstyrret på "Grillen", ingen musikk, og god avstand mellom bordene.

Spesialiteten er velsmakende grillretter tilberedt på åpen trekull-grill.

Åpent kl. 12.00–24.00. Lørdag kl. 17.00–24.00.

Søndag stengt. Lunsj mandag–fredag kl. 12.00–14.30.

GRAND HOTEL
KARL JOHANS GATE 31, TLF. (02) 42 93 90.